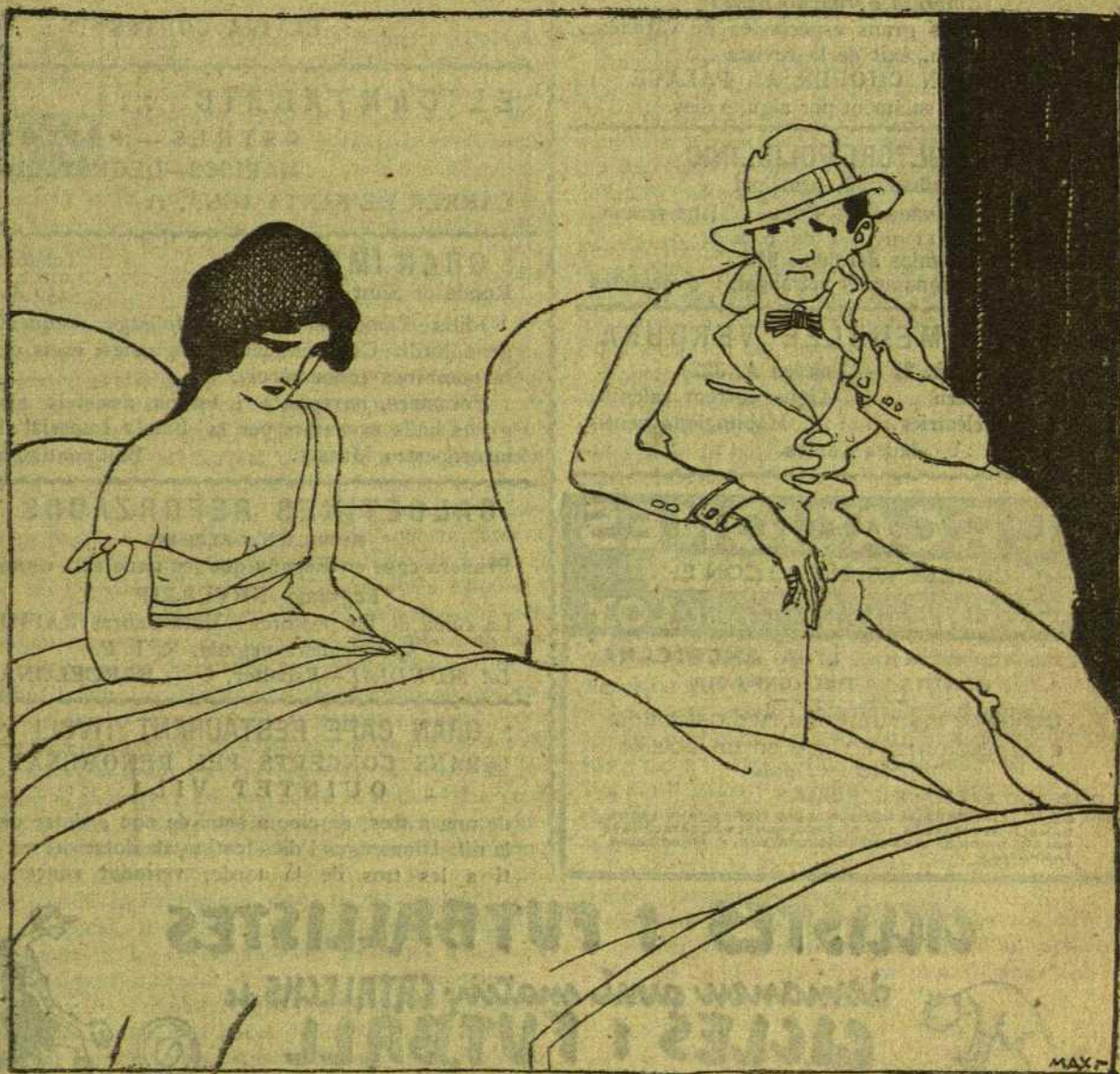

PUIG

—En Quimet, quan veu la Roseta, sempre se la treu del davant...
—Jo també, noia!

EDEN CONCERT

—Temple del art i la bellesa—

Lloc de reunió de lo millor de cada casa.—Calefacció central garantida. — Riquesa, bon gust i bones formes.—Artistes de cartell.—Consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquestra de tzigans.

FOLIES-BERGERE

Aplaudiments sorollosos al popular «duetto» còmic

BALDOMERITO y BALDOMERITA
i al famós ventríloc

MORENO?

: **TRIO LIBERTAD e ILUMINADA** :

: TEATRE APOLO : POPULAR PALACE :

(Empresa Fernando Bayés)

Totes les tardes grans espectacles de varietés.

Nit, a les deu, èxit de la revista

: **EL SEGON CHOFE AL PALACE** :
es representarà solament per alguns dies.

CONSULTORI POLICLINIC

Aribau, 30, principal

SÍFILIS : VENÉREO : PELL : IMPOTÈNCIA

De 11 a 1 i de 6 a 8

Aplicació econòmica del 606 i 914

Abonaments setmanals: 5 pessetes

MAISON MEUBLEE VERDURA

Barbarà, 27 — Telèfon A. 3221

Confort modern :: Aigua corrent calenta.

Calefacció elèctrica. :: Habitacions venti-

:: :: :: lades i netes. :: :: ::

PURGACIONES

CÚRESE VD. MISMO CON EL

ESTUCHE DEL Dr. Robt LOY

PERTENECIENTE A LA LIGA AMERICANA
CONTRA LA BLENORRAGIA

Contiene instrumental, medicamentos,
e instrucciones. — Cabe en un bolsillo

PRECIO ptas

DELEGADO EN ESPAÑA: Dr. P. SALA.

DE VENTA: SEGALA, RAMBLA DE LAS FLORES, 14 - VILADOT,
RAMBLA DE CATALUNA, 36 - ANDREU, RAMBLA DE CATALUNA, 66
BALARI, UNION, 5 - ESMANDEA, SAGRERA, 205 Y PRINCIPALES
FARMACIAS

PRINCIPAL PALACE

Gran èxit de la nova temporada de music-hall amb l'ovacionadíssim artista del «Casino de París»:

MAURICE CHEVALIER

ROIAL CONCERT

: Marquès del Duero, 106 i 108 :

Programes extraordinaris i variats. — Debats d'aplaudides artistes, cançonetistes i cupletistes
EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

ALCAZAR ESPANOL

Grandiós èxit de

: : LINA BENAMOR : :

i de

: : ELVIRA CORTÉS : :

EL CANTABRIC ::

OSTRES — PEIXOS

MARISCS — DEGUSTACIÓ

CARRER DE SANTA AGNA, 11

: GRAN IMPERI :

Telèfon

Ronda de Sant Pau, 34 i 36

5450 A.

Idilis d'amor al mig del follatge d'aquest gran Jardí. Cent cinquanta tanguistes, encís de la nombrosa concurrència.

Forasters, navegants i tothom assisteix als grans balls executats per la Banda Imperial i la orquestra Musset. Ball continuu.

CALCETINES REFORZADOS

FABRICACIÓN ALEMANA

Primera casa en España que los tiene a la venta

Legítimo NEVERRIP

La ruina de los pastores: Mata-Cabras RAPID

A la primera vegada, R. I. P.

LA MUNDIAL—Espalter, 6 — BARCELONA

: GRAN CAFE RESTAURANT TIVOLI :

GRANS CONCERTS PEL RENOMENAT

:: **QUINTET VILA** ::

de una a tres, de cinc a set i de nou a dotze de la nit. Diumenges i dies festius, de dotze del matí a les tres de la tarde, vermouth concert.

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen aquí mateix **CATALECHS** de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

Redacció i Administració: Rambla del Mig, 19, llibreria.

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

Espanya, trimestre Ptes. 3'—
Estranger. " 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors.—No es retornen els originals.

LES HORES D'AMOR SERENES

DIU que hi ha malestar financer en plaça. També en diuen agitació o crisi bancària. «No en sabem res», que diuen a *La Baldirona*, «No en sabem res». A jutjar per nosaltres mateixos, ja fa anys que hi ha crisi bancària i malestar financer; ja fa molts anys, per no dir tota la vida.

S'ha de dir, però, que un servidor de vostès, amb crisi o sense, fa un grapat d'anys que va tirant. I va tirant, precisament perquè mai s'ha fet il·lusions i perquè, no havent-se fet mai il·lusions, mai ha pretengut tenir crèdit, i no tenint crèdit mai ha tingut descrèdit, car és lògic que cau en descrèdit aquell que ha perdut el crèdit, i jo no l'he perdut mai perquè mai n'he tingut. Aventatges de la insolvència! Profit de la indigència! Honra i crèdit de la manca de crèdit! Hom, quan va pel carrer, pot anar amb el cap ben alt, a no ésser qualque *floronco* e temporani o algun branquilló que faci acotar el *tupi*. Nosaltres no formem part, no formarem mai part d'aquesta caterva dangerosa de comerciants o industrials als quals el dit de l'opinió assenyala com a possibles estafes a punt a punt de la *quiebra*. No! Nosaltres estem ben tranquils i creiem que la plaça ho està també amb nosaltres. No hi ha perill! No hem de *quebrar* mai de la vida! I ara!... Primer ens declarariem en suspensió de *pagos*—ara se'n diu pagaments;—però, com ens hem de declarar en suspensió de *pagos*, si des de que ens van vestir de llarg estem en suspensió de *cobros*? I entengui's bé que no és el mateix una cosa que l'altra: la suspensió de *pagos* la declara un mateix, mentre que la de *cobros* te la decreten els altres, i no hi ha manera d'arreglar-ho. No en cobres ni cinc. És terrible la unanimitat absoluta del *no cobro*.

Altament, d'aquesta crisi bancària, qui pagarà, de moment, les conseqüències, seran les amables i enfarfegades *queridas* dels fabricants i financers.

Hi ha un termòmetre que indica amb una fidelitat absoluta la puja o la baixa de la pesseta, l'estat florent o ruïnós dels negocis, el benestar o malestar financer: les *queridas*, els fonògrafs, les pianoles, els autos i els *pendentifs*.

Quan la pesseta s'enfila o quan la moneda estrangera baixa—que pels efectes és el mateix,—veureu una major circulació de *queridas*, fonògrafs, piano-

les, autos i *pendentifs*. Quan la pesseta baixa o el carro de mercuri va pel pedregal, notareu com una desaparició sobtada de *queridas*, fonògrafs, pianoles, autos i *pendentifs*. Però, sobretot, la *querida* és la que més sofreix les influències de la fluctuació del canvi i del malestar de la plaça. Si la plaça va forta, veureu *queridas* arreu de Barcelona, i fins que semblen més *queridas*. Si la Borsa va fluixa, les *queridas* devenen melangioses i tristes, i acaben per no sortir de casa.

Aquests últims dies, amb motiu de possibles *cracks* financers, no es veu ni una *querida* per remei. Fa fàstic el nombre de dones de sa casa i de senyores honrades que es veuen pels carrers. Això ja no sembla Barcelona. Sembla Vich; un Vich amb menys capellans i menys pa de pessic, però amb la mateixa fortor d'honradesa i vida familiar. Un Vich sense gaires canaris i amb escassíssims verdums, aquells agradables verdums enjoiats que fins fa pocs dies es veien per Barcelona, lluint sobre el pit i a la cua, i per tot arreu, unes joies que feien fredat, de tan grosses i tan brillants i tan cares.

Pobres *queridas*, que ja no poden tocar alegrement el fonògraf amb els últims cuplets de la Pilar Alonso, ni poden demanar cada mitja hora unes altres arrecades *todavía más difíciles*, amb més brillants i més platí i més de tot!

De totes maneres, aquesta passatgera abstinència, aquesta quaresma de joies i d'automòbils, no és perjudicial per a tothom. Nosaltres hem escrit aquest article per a fer una advertència profitosa als nostres simpàtics llegidors. Quan la *querida* està així, a dieta de joies i de bitllets, el moment no pot ésser més oportú. Pot ben dir-se que ha arribat l'hora de les reivindicacions del corrido proletari. El corrido proletari troba ara la *querida* en estat de desesperació. No es resigna així com així una *querida* a dejuni d'ingressos, i per a incitar al fabricant és capaç de fer-ho tot. Vol fer-li gelos i s'agafaria a una brasa de foc. El corrido pobre té, doncs, en aquesta circumstància, la possibilitat de tocar fusta.

Es qüestió de no badar. *PAPIRU* compleix ara, com sempre, amb el seu deure.

Corridos pobres, al tanto! Aproveiteu-vos, ara que la pesseta va de baixa. Penseu que d'un moment a l'altre en Cambó ens pot tirar tots els plans a rodar.

Envío que nos envía nuestro envidiado enviado en Madrid Buendía y Gassol, suscriptor de Las Noticias y amigo de Milá y Camps.

Y o sí que voy a tirar un buen trozo a la olla de vosotros! Yo que refiaba de que entre todos me puginaríais un sobretodo para calefacción mis miembros (menos uno), y me he quedado a las cajas. Ahora, por culpa vuestra, tiritó hoy, tiritó mañana... como en Barcelona, vaya. Menos mal que pienso hacer forrolla con uno de Iquique, que ha inventado unos revólveres que se disparan desde el bolsillo estando. Son *p'alentados* y esto me escama como un vulgar besugo. Ya cale, pues, que no os olvidéis del ruso aunque sea bolchevique.

¿Por qué los militares no deben ir nunca a Milán?

¡Porque allí todo dios se amilana!

Ahora, a ver si caen en esto:

¿Qué debe temer siempre un molinero?

Pues... que un parroquiano le rompa las muelas.

No les ha hecho gozo, ¿eh? ¡Claro! Como tengo frío hasta el muelle de los huesos, todo me sale congelado.

¿Por qué ponen maderas debajo de los rieles de la vía?

Como castigo.

¿Por qué?

Porque las ponen por traviesas.

Esto no hace reír ni a disparos; pero, qué carai!, no miréis delgado, que un día es un día.

¿Un camarero de Can Joanet puede disgustar a los parroquianos?

¡Ya lo creo! ¡Muchas veces les trae fritos!

Este chiste es sólo para los refinados. La tarregada no llega.

Ayer Bugallal se cabreó porque un servidor, en un rato de barrila, le dije que «por una calle de Barcelona pasaba una mujer embarazada y parió una perra».

—Esto—me hizo—no puede ser. La ginecología, la puericultura, la eugenesia y la obstetricia, amén de la fisiología y la profilaxis sexual, se oponen a ello rotunda y totalmente.

—Nada. ¿Por cuáles 7 sueldos no puede parir una perra preñada al pasar una mujer embarazada?

Me llamó talós, taúl y sóminas en castellano.

¿Un jugador en qué se semeja a una cabra?

¡En que tira al monte!

Ahora os endiñaré un verso que se me ha acudido todo defecando:

Un tipo que se dice don Macario
del Tivoli hizo cabo al escenario,
donde hacían una obra de primera,

y badando al mirar las pantorrillas
de una corista caya y hechicera,
cuyas formas a un cura hacen cosquillas,
pisó un escotillón, rodó al abismo,
y por badoque se rompió el bautismo.
Es muy malo, lector, tenlo por norma,
no ver el fondo por mirar la forma.

¡Y pensar que mengui, que escribe esto, no es académico y lo es Serafín y su hermano, que también es ¡ser-afín!

¿En qué se parece el camino que sigue un aeroplano a una defecación?

En que siempre va por el recto.

Vosotros queríais que os garlase de que si aquello y lo otro, ¿verdad? ¡Ca, sombrero! No me enredaréis.

Una pregunta: ¿hay ascensor en el Gobierno civil? ¿No? Pues lo hay. Allí está el bueno de Satorre, que es el «as» de la censura. ¡Es el «as-censor», vaya!

No quiero hablar de las líneas eléctricas, porque son de tensiones varias; no quiero garlar de Baga ría porque todo ello huelga; no quiero de ningún operador de películas, porque ¡hace cina!; ni a los miles hablaré del Libre albedrío ni del Unico poder constituido; ni pintado me vendría, pero callo; el miedo guarda la viña y Luengo, digo, luego, todos son males de cabeza.

¡Ah! ¿Es verdad que van a nombrar a Martínez Vargas presidente de la Mancomunidad? Este nombre de Martínez me suena. Martínez Domingo... Martínez Anido...

Bueno: pensad en el abrigo y no hagáis de mí una víctima como Clapera. Quedaría claperado.

BUENDÍA Y GASSOL

SENYOR FORONDA!

El tramvia del carrer d'Aribau va ple de gom a gom. No hi cap una ànima, però la Miquelina el fa parar i puja...

La Miquelina és una noia de molta empena i amb uns quants capbuçons i cops de colze s'obre pas. La Miquelina és una noia que està molt ben formada i el seu ingrés a la plataforma és notat immediatament. El aventagista de seguida allarga el peu, etc.

La Miquelina restà impertorbable. Un senyor riu. Un altre somriu.

—Que anem apretats!—diu un.

—No es pot respirar. Es una indecència—exclama una vella.

La Miquelina diu:

—Això no és res. Altres vegades he anat més pitjada!...

PAPERAM

I aquest altre?

ENIM, a la Redacció del PAPITU, un redactor que tira per savi. Gasta ulleres, llegeix en «Xenius», i amb quatre fills de casa bona ha constituït una penya a l'Ateneu. Això d'una penya ben administrada és força convenient. Avui per tu, demà per mi, el «bombo» s'escampa i un és torna eminència i glòria del terror sense gastar cap pela. Però... tornem al nostre redactor i no dallonses fora del test.

El nostre redactor té la ceba dels llibres. En té de tota mena. En compra pocs, però en té molts. Llibre que li deixen, bona nit i bona hora. El nostre company, de tant en tant, fa una venda a Santa Madrona i això l'ajuda a viure.

L'altre dia el nostre company estava capcirós i sa rienta fisonomia semblava enterbolida.

—Què et passa, Quicu?

—Acaba d'arribar a les meves mans un llibre nou. I aquest llibre nou em té capficat i em farà perdre la gana. Mira-te'l.

El coneguérem tot seguit. Era el *Llibre prohibit*.

—Bé, sí; però, i què?

—En Ribera i Rovira, dic, en Sergio, ha fet un llibre amb un pròleg d'en Sergio, dic, d'en Ribera i Rovira. Però entre en Ribera i en Sergio i en Sergio i en Ribera m'he fet tal aldarull a la closca, que no sé on sóc. No sé on comença l'un i acaba l'altre... El pròleg diem-ne «Deu». El llibre és «Dos». És a dir, que de dos a deu, van vuit. Aquest és l'aventatge a favor del pròleg. I si en Ribera en té deu, per què firma l'obra en Sergio, que en té dos? I si és d'en Sergio l'obra, per què es deixa avassallar per la prosa d'en Ribera? Misteri...

—Bé, no t'hi encaparris. La vida té aquests trànsgols!

—Sort que els versos d'en Ribera, dic, d'en Sergio, fan oblidar aquesta angoixadera incertitud. En Sergio, dic, en Ribera, té coses, que diem a la penya. Es gros. Escolta:

«Quan un capellà festeja,
sempre es tapa la corona;
pare capellà, festeja,
que Roma tot ho perdona.»

Ben xafat, oi?

«Tens una tara, fadrina,
que m'impideix festejar:
ets pica d'aigua beneïda
on tots hi fiquen la mà.»

I aquest?

«—Ni el coneixeria—has dit.
Això és la pura veritat.
Com que quan ens hem trobat
era sens llum... i a la nit.»

«Per què el teu confés, quan troba
el teu cosí pel carrer,
tot fent l'ullet, ha de dir-li:

—Molt bé, noí, molt bé, molt bé?»

I, per acabar:

«En els arxius parroquials
hi ha moltes pàgines plenes
de noms de pares legals...
de criatures agenes.»

En fi: que en Ribera i en Sergio, o en Sergio i en Ribera, o qui sigui, han xafat un llibre de cà l'Ample... Llástima que no pugui entendre allò del deu i del dos...

I el nostre redactor savi se n'anà tot capficat.

DOMESTICA

Entre la raspa i el senyoret:

—Apa, tonta!

—Estigui quiet! No vull.

—Per què? No siguis esquerpa.

—Que no pot ésser, vaja!

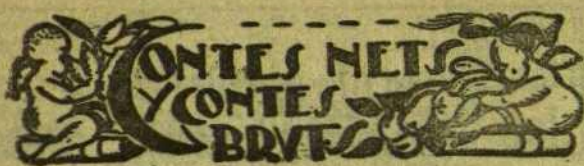
—No te'n donguis vergonya, prenda!

—Que no! Ja vaig enganyar a la seva mamà i no vull enganyar també al seu papà!

—No farà res de bo el teu marit amb aquella tos que té.

—Aquesta nit la tenia molt tova.

LES PRECILOSES LLANGUIDES

SCENA: una torre de Sant Gervasi. Personatges: Mateu del Rec, negociant en grans, fortuna de guerra, trenta vuit anys, insignificant. Carmeta Desvys, ex-teixidora de Sant Martí, afrancesada i devinguda, als dos mesos de ballar a l'«Excelsior», la querida d'en Mateu del Rec. Fineta, oxigenada, vint-i-dos anys, manicura, modesta, un xic ingènua.)

MATEU (llegint el diari).—Aquesta nit, Liceu. Tens preparada la roba?

CARMETA.—Liceu, aquesta nit? I amb la migranya que tinc? Ara me'n deixo!

MATEU.—Però, escolta: ja hi tornem a ésser?

CARMETA.—A veure si encara em renyaràs! Es culpa meva, després que he sacrificat la meua vida en ares d'un aimant sens cor, si ara jo em trobo delicada, dèbil com tota dona que ha sofert els grans disgustos per què tu m'has fet passar?... (Ploriquejant.) Ai, i que en sóc de desgraciada!

MATEU.—Sessió de plors altre cop? Vaja: ja feia dies que no hi havia hagut *reprise*. Però, anem a veure: quan seràs raonable?

CARMETA.—El dia que et deixi per a un altre home que m'estimi i em sàpiga comprendre!

MATEU.—Quan et poses en tragèdia grega, amiga meva, devens inaguantable! Total perquè t'he preguntat si aquesta nit podríem anar al Liceu, ja era treus la caixa dels trons, ja em ploriqueges, ja em parles de què si ets desgraciada... Amiga meva, et tornes pesada; a la fi, amb les teves crisis neurastèniques!

CARMETA.—Què vols fer-hi! Es culpa teva!

MATEU.—Sí, és clar, jo tinc la culpa de tot! Fins demà seràs capaç de contar als de Modès, aquells pastissers ridículs de la Riera de Sant Joan, que no vares poder anar al Liceu perquè tenies migranya d'un disgust que jo t'havia donat!... Si això no és estar de pega! El que és, si un dia em ve un amic a dir-me que es busca *querida*, li diré que primer es pengi!

CARMETA.—Figura't! Com que has sigut tan desgraciat! Com que et costo la ruïna! Quin regal em vas fer en commemoració dels quaranta mil duros que vas guanyar ara amb la llet condensada?

MATEU.—Si contem així, què vas comprar-me tu quan em van enganxar aquells vint-i-dos mil amb les lires?

CARMETA.—El que tu ets, un mal home i un tirà sens cor! No vols que tingui migranya? Tres dies que t'estic parlant d'aquell collar de can Carreras, i tu, més sord que un municipal quan hi ha xafarango!

MATEU.—Modera un xic el llenguatge, que si no et reportes, tornaràs a clavar davant de la gent alguna com la de l'altre dia a casa dels Riera...

CARMETA.—Què va passar, al capdavant?

MATEU.—Res; que el fill, que és enginyer, va parlar de la trigonometria i tu vas sortir ficant la pata i parlant de los *trigueros de Castilla*...

CARMETA.—Es culpa teva si em portes a unes visites que només parlen de coses que no entenc. I, en fi, prou discussió; torno a dir-te que tinc una migranya que em moro...

MATEU.—Que no podria fer-te-la passar ni el collar de can Carreras?

CARMETA (sombrient).—Home, si tant diguessis!

MATEU.—Haver començat per aquí, dona! Com si no passés sempre la teva! En fi, vaig a veure sin tinc fonsos al London, etc., Bank, i sinó tirarem dels bitllets que guardava per a la lletra de demà passat. Si no tinc prou, em costarà liquidar valors amb un quinze per cent de pèrdua!

FINETA (trucant a la porta).—Es pot passar?

CARMETA.—Endavant!

FINETA.—Bon dia, senyoreta! (A en Mateu.) Déu lo guard...

MATEU.—Bé, com que veig que vosaltres dues teniu feina, me'n vaig...

CARMETA.—Dom primer un bitllet de cent. Haig de pagar a la Fineta.

MATEU (traient el bitllet i donant-lo a la Carmeta).—Té! Adéu.

CARMETA.—Adéu. (A Fineta.) Tingui.

FINETA.—No tinc canvi, senyoreta... Ja m'ho liquidarà un altre rato!

CARMETA.—No, dona! Si no n'hi demano, de canvi! Ja s'ho pot quedar! Avui rai, que les coses han anat bé!

FINETA.—Oh! veritablement? Què va que ho endevino? El collar de can Carreras!

CARMETA.—Justa la fusta!

FINETA.—Però, com ho fa, senyoreta, per a conquerir els homes? Jo tinc un aimant, un aimant que l'estimo, i cregui que sóc ben desgraciada...

CARMETA.—Es clar! Un aimant que s'estima és com un porc de cria en el qual s'hi posa carinyo! Jo, a en Mateu, li parlo sempre de la meua migranya, de lo mala que estic, i, a força de fer-me inaguantable, acabo per agradar-li! Cregui'm, Fineta estimada, mentre vostè no ho faci així, no passarà mai d'una pobra manicura!...

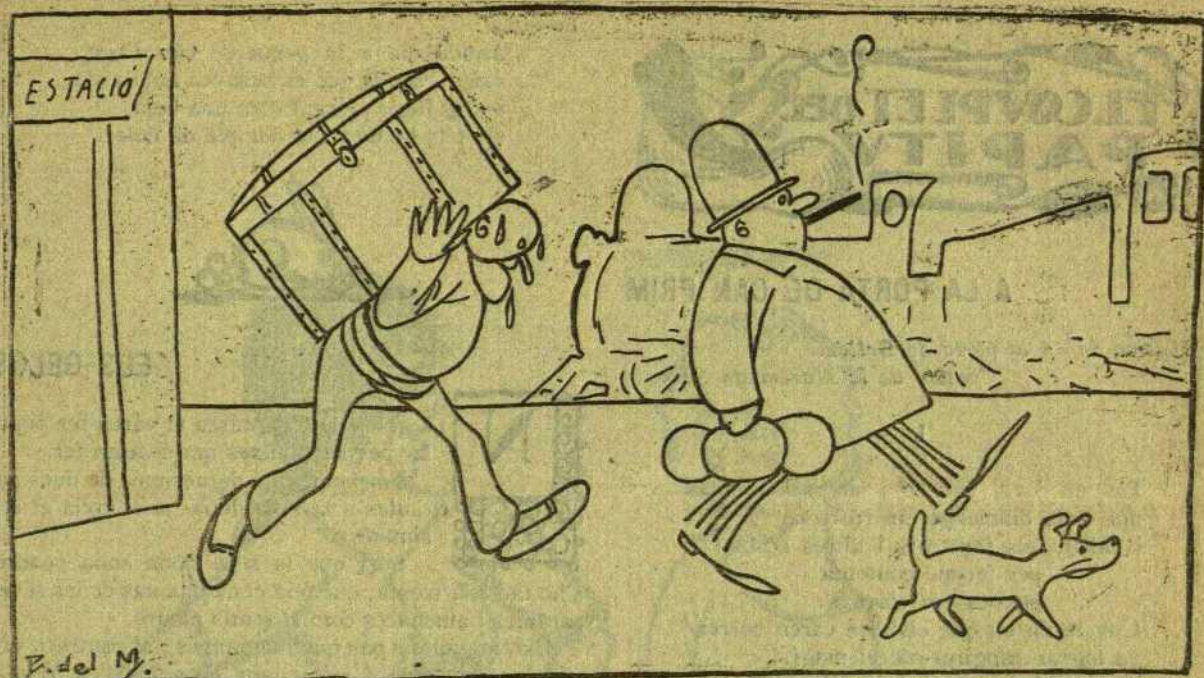
FINETA.—I miri que si el meu aimant no em fa cas, no és perquè jo no procuri fer-m'hi agradable!... Ahir mateix, vaig gastar dotze pessetes en una ampolla de loció de «Flores del Campo»!...

CARMETA (esclatant a riure).—Ha, ha, ha! Sap vostè quin és el meu perfum?

FINETA.—Què sé jo! La violeta, l'heliotrop, la «Peau d'Espagne»?

CARMETA (continuant les rialles).—El iodoform!

—Està content de la seva sort, camàlic?
—Psè! Sort que tot m'ho tiro a l'esquena.

NOVES NARRACIONS EXTRAORDINÀRIES

LES MUSES DEL MUSEU

El senyor Portell?—demanà per centèssim cop l'Alfred Denoc.

—No hi és, ara; si pogués tornar més tard...

L'Alfred Denoc sortí al carrer, i en trobar-se al mig del Paral·lel, entre el burgit d'aquella tarda de *cocottes* barates, d'empresaris, de biosses i de redactors de periòdics de varietats, es demanà seriosament si valia la pena de seguir per aquell camí...

Feia tres mesos, tres mesos comptats, que anava darrera d'en Portell, empresari del Teatre Universal, per a llegir-li la seva darrera obra, *Les muses del museu*, comèdia dramàtica futurista en cinc actes i catorze quadres. I, com és natural, en Portell mai estava visible.

—Si jo sapigués aquest home on va a pendre cafè...—es deia en Denoc.

Perquè ell el coneixia, a l'empresari. El seu retrat—pagant, com és natural—havia aparegut feia poc a una revista artístic-music-hallesca que s'intitolava *Bulerias*, amb el consabut: «El simpático y activo empresario del Teatro Universal don Bartolomé Portell, que viene siendo objeto de inequívocas pruebas de simpatía y elogio con motivo del estreno de la zarzuela *La fortuna de Fortunato*...» Y tan clavada tenia al cervell la fisonomia d'aquell home de qui depenia l'estrena de la que ell considerava sa obra mestra, que l'hauria reconegut fos on fos...

Descoratjat, l'Alfred prengué el camí de casa seva.

Eren les cinc de la tarda, l'hora dels tès galants i de les grans infidelitats... Pujà l'escala de casa seva, obrí la porta... Al remoreig de la clau posada al pany respongué un xiscle apagat, després un soroll de portes... Trèmul, en Denoc entrà. Amagada entre els llençols, la seva dona plorava implorant perdó, mentre un home en calçotets, pres en flagrant delictes, cercava en va una sortida... Aquell home, era en Portell!

I, en aquell moment culminant, l'autor tingué sols una pensada: la seva obra. Cerimoniós, avançà vers l'empresari i demanà:

—Tinc el gust de parlar al senyor Portell?

—En efecte, senyor... Però... amb qui tinc l'honor...?

—Permeti'm que em presenti: Alfred Denoc, marit de la senyora...

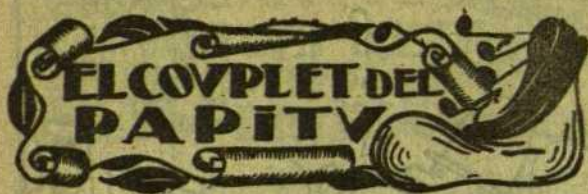
En Portell restà groc com la cera. Sens perdre la calma, l'Alfred continuà:

—Celebro molt haver-lo trobat. Precisament el cercava feia tres mesos... Tenia el desig de llegir-li una obra interessantíssima, que si vostè accedia a estrenar constituïria, certament, el més gran dels èxits de l'any... Si em permet, la hi vaig a llegir de seguida...

I mentre l'adúltera seguia amagada entre els llençols, no sapient quin paper fer, i en Portell, ja mig tranquil·litzat, es posava els pantalons, en Denoc començà:

—*Les muses del museu*, comèdia dramàtica futurista en cinc actes i catorze quadres. Personatges...

A LA PORTA DE CAN PRIM

Música de «A la porta de Betlem»

Creació de la Marceneta Serós

I

Era un jove, pàvero i simpàtic,
que cada diumenge em trobava,
i ballant els fox-trots i altres coses,
per fer-me contenta
pessics em clavava.

Una tarda en què els dits varen córrer
va lograr capgirar-me el magí,
i en sortir, a la porta va dir-me :
—No siguis esquerpa.
Apa, vina amb mi.

Tornada :

Aquell dia a la porta de can Prim
vaig besar els seus llavis amb ardor.
I en sortir, ullerosos i contents,
vam jurar 'ser etern el nostre amor.

II

Mes al cap d'un parell de setmanes
vaig notar que es cansava de mi,
a pesar de què jo, per complaure'l,
a tot el que em deia
li deia que sí.

Una tarda en sortir del «Bohèmia»
a fer-me contenta no volia anar,
mes en contemplar-me plorosa i molt trista,
no degué atrevir-se
i m'hi va portar.

Tornada :

Aquell dia a la porta de can Prim
vaig besar els meus llavis amb fredor.
I en sortir ullerosos i ensopits,
vaig comprendre minvava el seu amor.

III

El diumenge vinent, amb excusa,
va deixar de ballar sempre amb mi,
i amb una minyona morena
va fer molta gresca,
fent-me consumir.

Jo, plorant de despit i de pena,
vaig negar-me a ballar-hi cap ball,
i ell, llavors, amb posat de baranda,
va dir-me amb mals modors :
—Vés-te'n al... treball !

Tornada :

Aquell dia a la porta de can Prim
vaig veure'ls que es besaven amb ardor,
i vaig fugir plorant com una boja,
els ulls humits i el cor ple de dolor.

ELS GELOS

LS gelos d'en Aguasca el varen fer popular per les planxes que li feien fer.

Tot home que digués més de dues paraules a la seva dona, ja el creia el seu aimant.

Sort que la seva dona solia pendre-s'ho tan a la fresca, que feia el mateix cas de les seves paraules i amenaces com si sentís ploure.

Això no vol dir pas que l'enganyés ; al contrari, era una dona honrada, i, per lo tant, els gelos d'en Aguasca eren immotivats i insòlids.

Entre les innombrables planxes que li varen ocasionar els gelos, s'hi compta aquesta :

Certa nit en Aguasca va tenir d'assistir per compromís a un sopar, d'on va sortir ja tard : més de les dotze de la nit.

Sia perquè al tec es van contar certs xistos de dones que enganyen al marit, o sia ja pel seu natural caràcter, en Aguasca estava impacient per arribar a casa. L'ambient li deia que trobaria la seva dona en braços del seu aimant.

Així que anava a obrir la porta de la torre on habitava, aquesta va ser oberta per un desconegut, i els dos homes es van topar.

En Aguasca va agafar l'individu aquell pel coll amb la pretensió d'escanyar-lo i li va dir :

—Et tinc de matar !... Què has fet del meu honor? De manera que tu ets l'aimant de la meua dona?

—Deixi'm anar, pàvero ! «Menguia» és «caco» !

En Aguasca es va quedar fred i tan atontat, que sens saber com excusar-se, li va entregar el rellotge i el moneder amb la cadena.

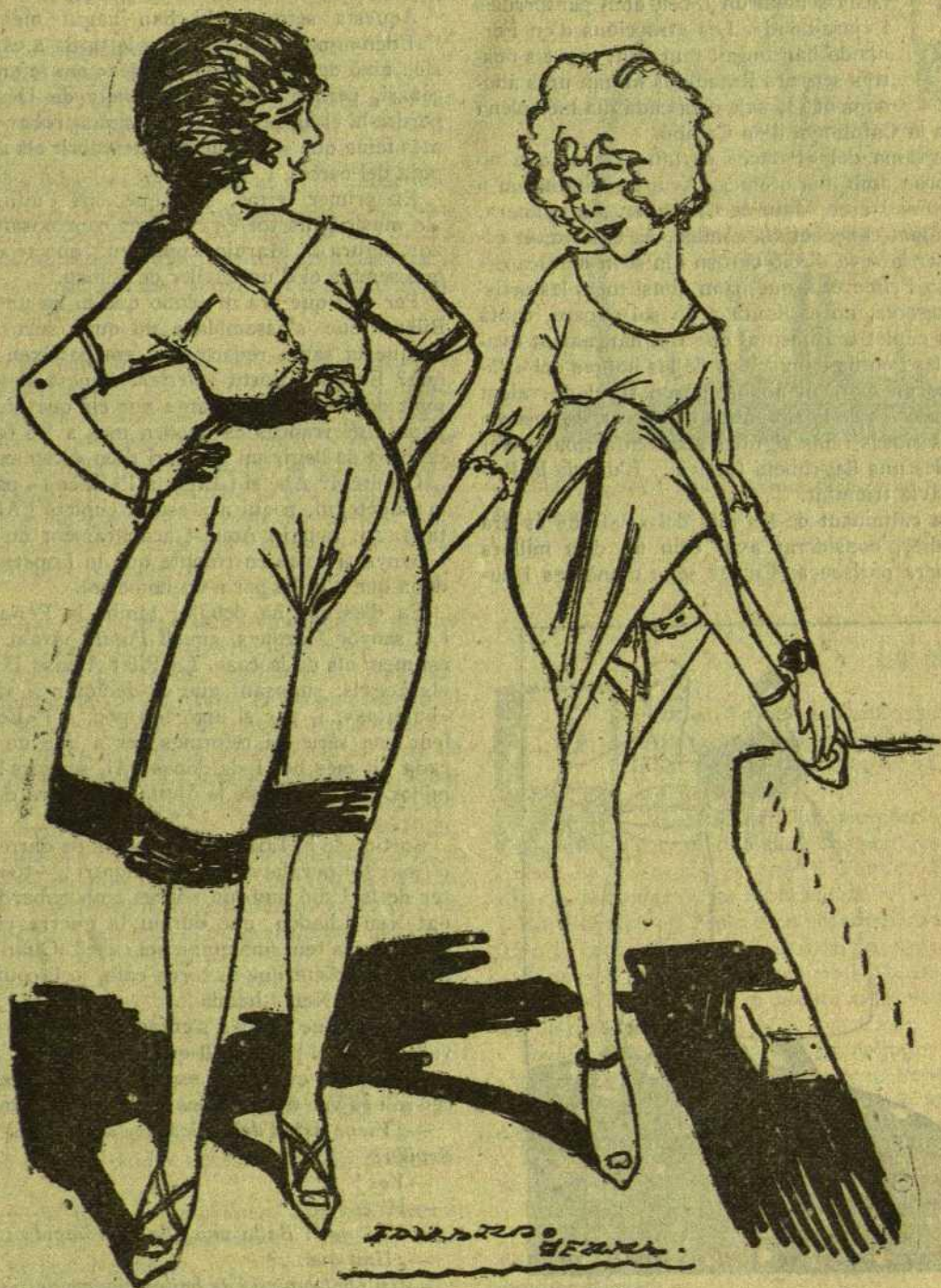

PESCAT AL VOL

Discutien uns quants amics, al voltant d'un billar, sobre una jugada, de com i de quina manera es tenia de tirar, quan un dels que escoltaven digué, molt satisfet :

—Jo, quan la tinc de ficar al mig, sempre prefereixo per davant que per darrera...

Tots quedaren convençuts.

—El veí de sotà de casa és un desvergonyat. Ahir truca i em pregunta: «Que hi ha la mama?»...

LA VIDA MISTERA

AMB la nova temporada de varietés, el «Palace» sembla un Liceu amb pantorrilles i «jazz-band». Les atraccions d'en Fernando han tingut tant èxit, que els nostres senyors Retaulons hi han pres abonament i la sala està cada dia més plena i rica que la Catalunya d'en Cambó.

El programa del «Palace» és tan extens, que no n'hi ha prou amb una crònica. Avui ens limitarem a la Primevère i a en Maurice Chevalier. La primera, una excel·lent cançonetista còmica, va ésser molt celebrada per la seva dicció curosa i la seva mímica deliciosa. La Primevère, que, com quasi totes les artistes estrangeres, no es limita a un sol gènere, cantà també un cuplet sentimental que fou llargament ovacionat, i les gentils damiselles de les llotges del «Palace», que un moment abans havien rigut de valent amb les facècies de la simpàtica cantatriu, es posaren de sobte serioses i fins algunes sentiren arribar a flor de parpelles una llagrimeta furtiva... L'art de la Primevère havia triomfat.

La nota culminant de les nits del «Palace» és ara en Chevalier, considerat avui com un dels millors *chansonniers* parisencs. En els seus monòlegs i cu-

—Què és l'amor, Toni?
—Una criatura, Paula! No ho has vist als cromos?
—Ai! Fes-me l'amor, Toni!

plets, guanya del públic merescudes ovacions per l'originalitat de les seves creacions. També ballant logra forts aplaudiments, i la gent se'n va satisfeta i amb ganes de tornar-hi.

El «Palace-Bar», esplèndida nota de llum i d'alegria, com cada hivern, serveix de lloc favorit d'esbarjo als corredors de primera marca que hi han pres abonament. Felicitem al gran Fernando per l'èxit obtingut.

Aquesta setmana hi han hagut més debuts a l'«Edèn» que un diumenge a la tarda a can Verçura. Bé: això dels debuts de l'«Edèn» em refereixo a l'escenari, perquè dels altres, fillets de Déu, val més perdre-hi el fil, perquè si anéssim a trobar-lo tindriem més feina que si volguéssim descobrir els autors de la puja del carbó.

En primer terme, sinó que surt l'última, perquè als music-halls tot és capgirat com nosaltres mateixos, figura la Maruja Lopetegui, que té un cognom que sembla el d'un naviler de Bilbao.

Per cert que ara m'adono que hi ha un punt veí a Bilbao que s'assembla a mi quan surto de cobrar d'aquesta santa redacció on em pateixen. Saben en què? En què «Portu gallette». Aquest xisto, si bé és molt dolent, té l'aventatge que els que no estan empapats de francès es queden més a les fosques que després de llegir un glossari d'en «Xenius».

On érem? Ah, sí! Erem a l'«Edèn» i parlàvem de la Lopetegui, a qui ara escriu cuplets l'Alvarito Retana. Ai, murri! Aquest acaparament no pot ésser, i menys si es té en compte que la Lopetegui és una dona que n'hi ha per a un home sol.

Fa dies que ha debutat també la Perla Antillana i el senyor Marquès, aquell *Papitu* vivent a qui tant estimem els de la casa. La Pilar Alonso II balla com els àngels, suposant que es dediquin a «fados» i a «bulerías», i, per si això fos poc, a l'«Edèn» estan fent una sèrie de reformes per a que un s'hi trobi cada nit més bé. I de dones! Ai, senyors! Allò està millor que el Saló de la Moda de la Fira de Mostres.

Sortint de l'«Edèn» per la porta de darrera—no ha d'ésser tot per davant, què dimontri!,—topem al carrer de la Unió amb un anglès amb gabardina nomenat Neu Lhadda, que durant la guerra va guanyar una fortuna fent una quina pel cabell. Quan algú se'n desespere dient que es torna calb, jo li contesto:

—Quina Neu Lhadda!

N'hi ha que primer s'enfaden, pensant que els hi vull pendre el poc cabell que els hi queda, però quan els hi explico que és un específic, acaben per convèncer-se i es van a gastar les sis peles de l'ampolla.

—¿Viene usted del «Alcázar» de ver a la Carmelita Sevilla?

—Yes!

—Hi és?

—Yes, yes! Baila una olla corrompida...

—¿Una qué...?

—Un «pot-pourri» de bailes modernos... Oh... yes! De todo, de todo... Fox-trot, one-step, machicha...

—Eso de «ma chicha» lo dice Carmelita cuando pide más carne para cenar!

—Oh, yes, yes! Ser una grande, una grande mujer esta Carmelita... Y osté qué me dice de aquel baile que es otro olla podrida de bailes españoles?

—Que es la representación de la Península Ibérica vivita y coleando.

—E mi veo otra cosa; ese olla podrida ser un manejo político electoral de mister Sala... Aoh, aoh! Lo maquiavelismo de Tarrasa... Adiós Madrid!

—Qué ocurre?

—Nada. Que ha pasado Antoñita Madrid, la vodelera...

S'acosta una pensionista del gran quatre:

—Quiéques venig, hegmoso?

I el meu anglès se'n va amb la franceseta a renuar els llaços de la decadent entente cordiale.

Al «Folies Bergère» ha debutat el «Trio Libertad», més coneguts a Barcelona que un servidor a les cases d'empenyos. Amb ells, el duetto Baldomerita i Baldomerito, i en Moreno, queden tres números de força al «Folies», el music-hall més acreditat del nostre Montmartre barceloní.

Aquesta setmana han posat jazz-band al «Savoy», que si no és *Sant Boi*, poc se'n falta. Es veu que a aquella gent els hi donà per la banda. L'heroi de la casa és l'Indio, que cada nit fa l'ídem a tot drap, i per si amb això n'hi ha poc, la Rossini, la simpàtica mania del «Sevilla», hi ha traslladat el seu camp de batalla. Allò aviat semblarà l'ateneu del corrido. Amb dir que en Cata hi és cada nit i que allò és com la penya del doctor Borralleres!

Dijous—que és dia de moda—vam anar a pendre un cafè amb lleteta a l'«Imperi». Què volen fer-hi?, l'estómac no està per raons i un home es torna vell, mal ens estigui el dir-ho. Aviat ens assemblem al castell de Montjuïc. Com que tindrem barba-cana!

Entre les noies del «Gran Imperi» val la pena de parlar-ne de la Tecleta. Es una bona noia, tan bona, que, al revés de les del piano, no es deixa tocar. Llàstima! Tindrem de fer un *solo*. També hi ha la Pilar, caia i bufona; la Margarida Vidal, morena, que de tant que l'estimen els pagesos, li diuen l'«atracció de forasters», i la Margot, que porta un braçlet amb tres unces d'or, i que amb el temps és capaç de portar un quilo...

EL DIA MES FELIS

—I com te'l vas buidar aquest ull—vaig preguntar a en Marcel.

—Fou el dia de la meua primera comunió. Sortint de l'església vaig topar i vaig caure... Va ésser el dia més feliç de la meua vida...

—Què dius, ara!

—Així m'ho va dir el confessor. Calcula, si no arribava a ésser el dia més feliç de la meua vida, me'ls buidava tots dos...

—Ai, Senyor! I pensar que diuen que tot s'apuja! Romanços!

LA MASCOTA

Si en Ricard guanyava una vegada sí i una altra també, era per no fer quedar malament l'adagi de «Desgraciat en amors, afortunat en el joc».

Era solter i un xic corrido, però un corrido que cada dos per tres sortia malament de les seves aventures d'amor. En Pasqual s'havia de cuidar de les reparacions.

En Vinyals i en Pepet eren els companys de joc i es feien la competència en deixar-se guanyar els diners.

El senyor Pepet s'ho prenia molt a la fresca, el contrari d'en Vinyals, que es sulfurava en veure que perdia diàriament.

Invariablement, quan acabaven de jugar i en Ricard s'enduia els diners dels dos, el senyor Pepet explicava al seu company els resultats fatals de les amoretes d'en Ricard.

I, escoltant tals narracions, fou com a en Vinyals se li ocorregué un medi per a guanyar alguna vegada.

Una nit que en Vinyals ja estava cansat de perdre, molt dissimuladament i amb un somriure maquiavèlic donà, per sota la taula, un objecte molt ben embolicat a en Ricard.

Quan aquest a casa desembolicà el regal d'en Vinyals, tingué també un somriure.

Era un preservatiu.

LA MUSA PAPITECA

LA PERFECTA IMPERFECCIO

(Conte)

En l'església d'un poblet,
hora de missa majò,
l'ecònom, fent un sermó,
ponderava, satisfet,
del món tota perfecció;
i mostrant en alt les mans,
deia el baró, enamorat
de Déu per ses obres grans:
—Ja ho veieu, oh cars germans,
quan perfecte és lo creat!
Veieu l'esplendor del sol
i de la lluna el desmai?
Oïu joïós rossinyol,
amb la mirada a l'espai,
cantar formós virolai?
Mireu l'encesa rosella,
àltiva per entre el blat!
I la tendrosa poncella,
esclat de rosa vermella
i del clavell perfumat!
Mireu muntanyes amunt:
de l'aurora, son despunt;
de la saba, tot rebrot;
de la bellesa, el conjunt!
Déu perfecte ho ha fet tot!—

Les perfeccions del sermó
escoltava un geperut,
quan, mostrant amb intenció
el gep, cridà, resolut:
—Sóc, pare, perfecte, jo?—
I el bon home, en reparà
aquell flom tan contrafet,
amb catxassa contestà:
—Sí! Mai he vist, car germà,
un geperut tan ben fet!

EPIGRAMES

Des que segueix els istils
d'una xicotà, en Quintana

perd completament la gana
i es torna molt llepa-fils.

A casa el senyor Tarota
hi havia molts convidats;
quan va entrar-hi una xicotà
tot estaven assentats,
i no quedant cap «butaca»
per poguer-l'hi fè ocupà,
un jove volgué fè el «caca»
i al moment se li aixecà.

A la brisca, una xicotà,
tot jugant amb en Tomàs,
no sé on amagà un as,
i ell diu:—*Alto* la patota!—
Ella, de vergonya plena,
fa com si el tornés al joc
i diu a poc a poc:
—Ja el tinc dins? Sí? Doncs, remena.

Després del «pronunciament»
—la «Gloriosa», que es diu ara,—
tingueren forçosament
de desocupà el convent
les monges de Santa Clara.
I un vell d'aquests de veïnat
que per res es preocupen,
exclamava, esgarriat:
—A quin temps hem arribat!
Fins les monges desocupen!

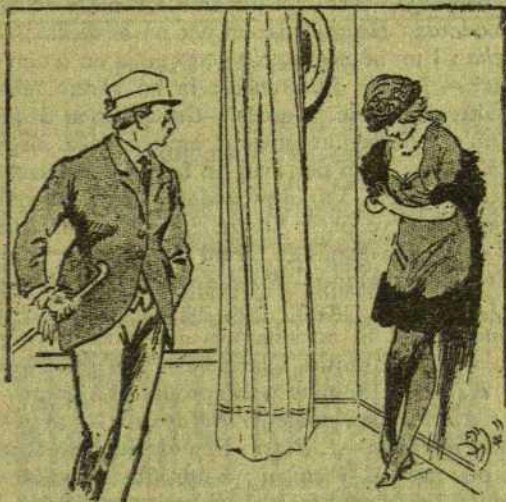
En Vicents ven ous del dia
i la Quima està escamada
perquè qualcuna vegada
ja passats els hi venia.
—Ja són frescos?—li diu ara;
i li contestà en Vicents:
—Tan frescos són que encara
els trobaràs ben calents.

Al gat no li donguis ossos,
ni espines donguis als gossos;
perquè, amb el menjar canviat,
no es nodreix el gos ni el gat.

Com més escaldada està,
més «polvos» vol la Pilà.

A Na Caritat Gumà
En Pau Salobre estimava,
mes ella tant malgastava,
que a En Salobre arruinà.
Ja pobre, a ell demanà
diner l'amic en Bernat,
com d'almoïna en qualitat,
contestant-li així en Salobre:
—No puc, noi; m'he quedat pobre
darrerem la Caritat.

L'HUMOR ESTRANGER

—Miserable! Enganyar-me amb aquest subjecte!
Et deu haver donat molts diners!

—No. M'ha donat tres sacs de carbó.

(De *Le Sourire*.)

—Quina sort d'ésser tan petit! Quan plou ets el
darrer de mullar-te.

(De *La Vie de Garnison*.)

—Tu no en vols? Vaig' a donar-la al senyor.

(De *Le Journal Amusant*.)

—Per el meu divorci he visitat a dos advocats.

—I han opinat el mateix?

—El mateix. Els dos m'han cobrat cent francs.

(De *Ruy Blas*.)

*** Deia dies enrra *La Publicidad* que un cadàver presentava «cinco heridas de arma de fuego en la parte exterior del cuerpo».

Ja ens agradaria conèixer les ferides interiors d'aquesta mena.

*** Alguns periodistes de lloillo han inventat un sindicalista perillós: un tal Rufasta. I havem vist en eerts diaris parlar d'aquest fantàstic personatge amb tota la serietat del món.

Qualsevol dia en Buxareu ens inventa un governador apte o un policia afortunat!

*** De *La Vanguardia*:

«Atropello por un automóvil.—Una comisión de estudiantes visitó esta mañana al subsecretario de la Gobernación, etc.»

Badem, sesuda?

*** Copiem de *La Tribuna* de Madrid el següent xisto:

«¿En qué se parece un torero de muy buena fama cuando se corta la coleta en un día festivo a un cepillo?»

«En que el orden de los factores no altera el producto.»

Havem rumiat hora i mitja i no n'havem tret res. Algú dels nostres llegidors sabrà trobar-li la punta?

*** De *El Diluvio* del dia 23:

«Vendo Pesca Salada alq. 6 duros. 4 habits. Ramalleras 6 bajos.»

Quina mena de pesca és aquesta?

*** Copiem al peu de la lletra el següent article de la societat de socors mutuels «L'Aide Cordiale», establerta a Burdeos:

«La societat procura donar empleu a tots els membres i ajuda als que han perdut el seu.»

D'això se'n diu estimar al pròxim.

UN MALENTES

UNA parella estan a l'església, davant del capellà, perquè els faci bons casats. Però en arribar el moment en què el capellà necessita posar l'anell que el nuvi dona a la núvia, no el troba, i creient que el tingui el nuvi, a fi de no parlar i cridar l'atenció ho fa per signes, aixecant el dit del mig de la mà esquerra i fent amb la dreta un moviment de dalt a baix, i viceversa.

En veure-ho el nuvi, li diu en veu baixa:

—No es preocupi, pare; aquesta nit, aquesta nit!

Fabrilo: Es més vell que el fer dallonses. Busqui quelcom més tendre.—**Ricardin**: Ni que ens peli ho entenem. Què carai vol dir amb tot això?—**Sensu de Llavaneras**: Ho guardarem per un si de cas.—**Calamocha**: I un bè negre. No veu que ja en tenim el cul pelat?—**Jep de Vilafranca**: Ja ho varem rebre per un altre conducte. Mercès.—**Gardenia de Mallorca**: Anirà. I pot seguir enviant amb aquella alegria.—**K. K. Tua**: Avui per avui no farem res. Demà, potser... tampoc.—**Nas d'escàndol**: Pos's tranquil, jove, que més va patir Nostre Senyor.—**Rascleta**: En van dos. Dels demés en farem uns xistes co...lossals.—**Tots tres**: Mano.—**Roig de mal pèl**: Cotxino!—**F. Lluch**: No encare. Són massa infantils.—**Benimama**: Psh! Si no s'hagués dit ja varies vegades, fora nou. Ho sentim. Paraula.—**Un granollerí, K. Ar. K. Mal i Sòmines**: S'aprofita. «Alanta».—**Tarot**: Anirà. Està content?—**Manxu**: Ni a trefs. Es massa relliscós.—**J. Blasi**: Ben escrit, però la idea és tan poc nova!—**Pichichi**: S'aprofita gaire bé tot.—**Nadal**: Arregladet farà el seu goig.—**Iniesta**: Al co-ve de pet.—**Rocamora**: No, senyor. No en queda ni un per a remei. Ha fet salat.—**Q. Llons**: Anirà al Calendari, que serà espatarrant.—**Violet**: No pot ésser de cap de les maneres.—**R. S.**: Ho mirarem, però ens sembla que no n'hi ha de fets. S'ha de llevar més demati.—**Lam. Amas**: Això és una porqueria. Tal com sona.—**Lide**: Sí? Ara vegi!—**Mimills**: Potser amb catxassa ho aprofitarem.—**Pura, Casta i Virginia**: Aquesta volta, prendes, l'heu ensopegada. Tot ho ficarem.—**Sí. Galetes**: No!!—**Hereu Pruna**: No fa per casa.—**J. Brasó**: Ai, sí! Això pot enviar-ho a *El Hogar y la Moda*.—**Mick. E. Let**: Ben escrit, però vell.

5

poderoses raons aconcelen a vostè anar aquesta nit un rato al *The Savoy*.

La primera, és lo dolent que resulta per a la salut el relent de la nit, del que s'està molt ben resguardat al Cabaret de la Rambla del Mig.

(Vegin-se les altres raons als números successius.)

"LLIBRE PROHIBIT"

original d'en **SERGIO**

SATIRES A LES DONES, amb ninots d'en Roca.

Pren: 3 pessetes.

De venda a Cà'n Grànada, Rambla del Mig, 19, llibreria.

COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45. — BARCELONA

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMÀCIA PARADELL, Comte Assalt, 28 · BARCELONA

UNA PESSETA - PER CORREU, 1'50 pessetes

SARNA (Ronya)

SULFURETO : CABALLERO

(PRODUCTE PATENTAT)

Sense bany fa desaparèixer la
SARNA en 10 minuts. Desconfieu

:: sempre de les imitacions ::

Carrer del Comte de l'Assalt, núm. 38

BARCELONA, i Centres d'Específics.

(::) SELLOS OSSAM (::)

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las vías urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. De venta: J. Viladot, Rambla Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos.

TISANA PUIG : Antiblenorrágica

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias del aparato génito-urinario. Caja, dos pesetas, con detalladas instrucciones. VENTA: Doctor Ferrer - Segalá. — Farmacia de la Cruz. — Salus. — Viuda de Alsina. — Francisco Puig, etc. — BARCELONA

LES PURGACIONS

RECENTS ES CUREN EN POCOS DIES, I LES CRÒNIQUES
DADES PER INCURABLES, NO RESISTEIXEN A LES

Especialitats Paradell

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN

FARMÀCIA PARADELL
COMTE ASSALT, 28

Barcelona

VIAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inútilmente de
dichas enfermedades gracias
al maravilloso descubrimiento
de los

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los **Medicamentos del Dr. Soivré** se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etcétera, del hombre, y *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **Cachets del Dr. Soivré**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc. tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico; y nadie se entera de su enfermedad. — Venta, 4'50 pesetas caja.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avariosis), *eczemas*, *herpes*, *úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas*, *eritemas*, *acné*, *urticaria*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **Píldoras depurativas del Dr. Soivré**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. Venta, 5 pesetas frasco.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas*, *espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental*, *pérdida de memoria*, *dolor de cabeza*, *vértigos*, *debilidad muscular*, *fatiga corporal*, *temblores*, *palpitaciones*, *trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean se curan pronto y radicalmente con las **Grajeas potenciales del Dr. Soivré**. — Más que un medicamento son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — Venta, 5 pesetas frasco.

DEPOSITOS: Dr. Andreu, Rambla de Cataluña, 66; Segalá, Rambla de la Flores, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7, y principales farmacias de España, Portugal y América.

—Noia, no sé el que tinc. M'he llevat fet un tonto.
—Ai! Jo et trobo com sempre.